

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.394/2013/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év március hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2013. év július hó 2. napján kelt 24.B.104/2012/50. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott az eljárásban felmerült összesen 1.930.331 (egymillió-kilencszázharmincezer-háromszázharmincegy) Ft bűnügyi költségből 809.497 (nyolcszázkilencezer-négyszázkilencvenhét) Ft-ot köteles az államnak megfizetni, a fennmaradó 1.120.834 (egymillió-egyszázhúszezer-nyolcszázharmincnégy) Ft-ot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 22.080,- (huszonkettőezer-nyolcvan) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Bíróság a 2011. szeptember 11. napján kelt 20.B.85/2010/52.számú ítéletével a vádlottat emberölés büntette (Btk.166.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c./ pont II. fordulat és d./ pont), valamint kifosztás büntette (Btk.322.§ (1) bekezdés b./ pont) miatt halmazati büntetésül 17 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartás beszámításáról, a bűnjelekről

és 806.097 Ft bünygyi költség megfizetésére kötelezte azzal, hogy a további 316.875 Ft bünygyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2012. június 12. napján kelt 2.Bf.377/2011/7. számú végzésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította. Megállapította, hogy a másodfokú eljárásban 3.400 Ft bünygyi költség merült fel.

A megismételt elsőfokú eljárásban a Budapest Környéki Törvényszék a 2013. július 2. napján kelt 24.B.104/2012/50. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés büntetében (Btk.160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés d./ pont) és kifosztás büntetében (Btk.366.§ (1) bekezdés b./ pont) állapította meg. A vádlottat halmazati büntetésül 18 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható. A szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, rendelkezett a bűnjeléről és kötelezte a vádlottat 1.930.331 Ft bünygyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője téves minősítés miatt és enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1122/2012/7. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak. Álláspontja szerint a tényállás túlnyomórészt megalapozott, ám annak kiegészítését látta indokoltnak. Így a vádlott előélete, a sértett jobb és bal kezén elszenvedett védekező jellegű sérüléseinek pontosabb leírása szükséges, továbbá az elhozott iratok közül a TAJ kártya, illetve az ugyancsak eltulajdonított agancs formájú kés sorsa ismeretlen, mely körülmények hiányoznak a tényállásból. Az ítélet indokolásának kisebb pontosítása mellett a kiegészített tényállást irányadónak tekintette, amelyből okszerűen következik a vádlott bűnössége. A cselekmények jogi minősítését hiányosnak találta, mert a vádlott 4 rb., a Btk.277.§ (1) bekezdése szerint minősülő közokirattal visszaélés vétségében is bűnös. Az élet elleni bűncselekmény súlyosabb minősítése körében a 15. számú irányelv I. és II. fejezetének helyébe lépő 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat iránymutatására utalt, mint amelyben a különös kegyetlenséggel elkövetés ismérvei a jelen ügyben megállapíthatóak. A Btk.2.§-át vizsgálva az elkövetéskori szabályokat találta előnyösebbnek a vádlott számára, miután a feltételes szabadságra bocsátás rendelkezései nem tartoznak az elbírálás kedvezőbb megítélésének a körébe. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg akként, hogy a vádlottat mondja ki bűnösnek további 4 rb. okirattal visszaélés vétségében, a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést az 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bekezdése alkalmazásával állapítsa meg, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen a vádlott kijelentette, hogy a bűnösségét beismeri, de csak egyszer ütötte meg a sértettet, más módon nem bántalmazta. Kifosztás nem történt,

a telefont azért hozta el, hogy segítséget kérjen. A nyomozóknak megmutatta, hogy hol dobta el a ház kulcsát és a pénztárcát, de a sértettől pénzt nem hozott el.

A védő felszólalásában elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérte, mert álláspontja szerint az a Be.351.§ (1) bekezdés a./, b./ c./ és d./ pontjaiban írt okokból megalapozatlan és a bíróság indokolási kötelezettségének ismét nem tett eleget. Másodlagos indítványaként a tényállás módosításával a vádlott terhére az emberölés alapesetének megállapítását kérte.

A tényállás megalapozatlansága körében a hatályon kívül helyezett elsőfokú ítélet tényállását és a megismételt eljárásban megállapított tényállás különböző eltéréseit elemezte. Hiányolta az indíték megállapítását, a történetek különböző szakaszainak elhatárolását, a sértett eszméltre térésének és ekkor a vádlott segítő szándékának megállapítását. A szakértő nem zárta ki, hogy a sértett az ütések után magához tért, a számos véres papír zsebkendő igazolja, hogy a vádlott ápolni próbált. Álláspontja szerint nem foglalható folyamatos cselekvésbe, ami a sértett és a vádlott között történt, hiszen a dulakodás a konyhában kezdődött, azután bementek a szobába. A sértett lábait keresztbe téve leült a fotelbe, ez nem arra utal, hogy közben védekezett volna a vádlott támadásával szemben. Arra sincs adat, hogy a vádlott módosította volna a helyszínt. Álláspontja szerint a vádlott védekezése elfogadható, hogy a dulakodás után az összetűzésük megszakadt, így külön lehet értékelni az ezután végrehajtott ölési cselekményt. Ilyen formában nem lehet elhúzódó, átlagot meghaladó szenvedéssel járó élet elleni bűncselekményt, tehát a különös kegyetlenséget mint minősítő körülményt felróni. Kifogásolta, hogy a bíróság nem fogadta el a vádlott védekezésének azt a részét, amelyet más bizonyíték nem cáfolt, ehelyett úgy mérlegelte, hogy csak más bizonyítékkal alátámasztott részében tartotta hitelesnek. Ezzel kapcsolatban utalt arra, hogy a vita a kancsó megvétele miatt robbant ki, ezt igazolja a földön összehajtogatva megtalált 500 Ft-os. Nem találta bizonyítottnak, hogy a vádlott 20 ezer Ft készpénzt is eltulajdonított, a tagadásával szemben meggyőző bizonyíték nem állt rendelkezésre. A sértett költekezési szokásai és a hozzátartozók nyilatkozatai alapján a kétségek fennmaradtak, hiszen volt a házban ital, cigaretta, a sértett költekezéseit a bíróság figyelmen kívül hagyta. Azt sem tartotta kellően hitelt érdemlőnek, amit a hozzátartozók a sértett ittas állapotban tanúsított magatartásáról mondtak, nevezetesen azt, hogy ilyenkor teljesen lelassult. Hiányolta annak megállapítását, hogy a testi sértés miként „csapott át” élet elleni cselekménybe, és az pontosan hogyan zajlott le. Végző soron az ítéletet számos hiányossága miatt alkalmatlannak találta az érdemi felülbírálatra.

Másodlagos indítványában a 15. számú Irányelv és a jelenleg irányadó 3/2013. Jogegységi Döntés alapján a sértett átlagosan lényegesen meghaladó szenvedésének szempontjait nem látta megállapíthatónak. Ismételten utalt a történetek különböző szakaszainak különválasztására. Álláspontja szerint az elkövetés módja nem volt különösen kegyetlen, de arra sincs következtetési alap, hogy a vádlott tudata erre kiterjedt volna. Másodlagos indítványa ezért az emberölés

büntette alapesetének megállapítását és ennek folytán a büntetés enyhítését célozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az ítéletet az átiratban foglalt pontosítások mellett megalapozottnak találta. A Btk.2.§-ára utalással hivatkozott a Kúria időközben kialakított álláspontjára, amely szerint a feltételes szabadságra bocsátás az elbírálás körébe vonható. Emiatt a jelenleg hatályos Btk-t egyértelműen kedvezőbbnek találta és az átiratban foglaltak szerint már nem indítványozta az elkövetéskori szabályok alkalmazását. Az elbíráláskori Btk. a közokiratokkal visszaélés kapcsán is kedvezőbb a vádlottra, mert a rendbeliség a sértettek számához igazodik. Ennek megfelelően nem 4 rb. okirattal visszaélés vétségében, hanem további 1 rb., a Btk.346.§ (1) bekezdés c./ pontjába ütköző közokirattal visszaélés vétségében is indítványozta a vádlott bűnösségének a megállapítását. Ebben a részében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, egyebekben annak helybenhagyását kérte.

A vádlott nem kívánt élni az utolsó szó jogával.

A Fővárosi Ítéltábla védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a megismételt eljárásban a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. Rendkívül széles körű bizonyítást folytatott le, amelynek során az ítéltábla iránymutatását messzemenően figyelembe vette. Ismételten megkísérelte a vádlott meghallgatását, aki élt a hallgatás jogával, korábbi vallomásait elébe tárta. Meghallgatta a sértetti hozzátartozókat és mindazokat a tanúkat, akik valamilyen releváns körülményről tudomással bírtak. Ugyancsak meghallgatta az eljárásban korábban véleményt adó valamennyi igazságügyi orvosszakértőt, nyilatkoztatta őket az egyes sérülések lehetséges keletkezési mechanizmusáról, az azokat okozó erő nagyságáról és egyéb körülményekről. Az alapeljárásban felmerült összetört konyhai kisszék és a konyhai gerendákon fellelt sérülések körében a szükségeset is meghaladó többirányú szakértői bizonyítást folytatott le, amelynek eredménye azonban semmivel nem vitte előre a történetek közelebbi tisztázását. Ugyanakkor az megállapítható volt, hogy a sértett fején keletkezett ütésnyomoknál a kisszék szerepe kizárható volt.

A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetetten helytállóan mérlegelte. Ennek során logikai hibát nem vétett, ténybeli következtetései helyesek, az ítéltábla iratellenességet sem tapasztalt.

Az ítéltábla nem értett egyet a védő tényállást illető kifogásaival. Kétségtelen, hogy vannak olyan részletek, amelyeket a bíróság nem tárt fel. A vita indítóoka, a vádlott és a sértett között lezajlott dulakodás pontosabb leírása, a helyszínen talált cigaretta eredete és hasonló jellegű kérdések a büntetőjogi főkérdés szempontjából nem bírnak jelentőséggel. A bíróság helyesen nem foglalkozott ezekkel a tisztázatlan és egyébként lényegtelen kérdésekkel. Ugyanakkor meggyőző mérlegelés és

indokolás mellett állapította meg a halál okát, a sértett bekövetkezett sérüléseit, azok keletkezési mechanizmusát. A bántalmazás szakaszolására - ahogyan azt a védő felvetette - semmilyen megbízható bizonyíték nem állt rendelkezésre, az igazságügyi orvosszakértők is csak feltételezték, hogy a sértett a fejet ért ütések követkeően eszméletét veszíthette, illetve ebben az esetben eszméletre térhetett. Ennek azonban az ezt követő nyakát ért többszörös végzetes támadás megítélésénél semmi jelentősége nincs. Az a körülmény, hogy az elhalt sértett a feltalálásakor a fotelban keresztbe tett lábbal ült, nyilvánvalóan nem a kényelmes, vitát sem feltételező elhelyezkedését igazolja. Nem lehetett utólag megállapítani hogy a lábai miatt ilyen testhelyzetben rögzültek, miközben elvérzett. Nem fogadható el az sem, hogy a vádlott nem változtatott a helyszínen, hiszen a sértett fejére pólót tett, az összetört kisszék darabjait a kályha melletti tárolóba helyezte, a korsócserepeket összesöpörte és a kukába öntötte. A helyszínen más nem járhatott a sértett holttestének felfedezéséig, hiszen a vádlott maga mondta, hogy a bejárati ajtót bezárta, utóbb megmutatta a rendőröknek, hogy hová dobta el a kulcsot és a pénztárcát. Utóbbival kapcsolatban a törvényszék mérlegelés útján helyesen rögzítette, hogy a pénztárcában milyen iratok és kb. 20 ezer Ft készpénz volt. A sértett életvitelére a hozzátartozó¹ és a hozzátartozó² részletesen nyilatkoztak, vallomásaik hiteltérdemlőségét semmi nem cáfolta.

A törvényszék által megállapított tényállás a lényegét illetően megalapozott, azt csak a következőkkel volt szükséges pontosítani, illetve kiegészíteni az iratok alapján. (Be.352.§ (1) bekezdés a./ pont)

- Az ítélet 7. oldal 2. bekezdésében a sértett súlyos fokú alkoholos befolyásoltsága körében rögzíti, hogy a halotti vérmintából 3,135 ezrelék alkohol volt kimutatható. (nyomozati iratok II/283. oldal)
- Ugyanezen oldal 4. bekezdés utolsó mondatában szereplő elírást helyesbíti akként, hogy a vádlott az eszközül használt kést a sértett bal kezében helyezte el.
- Az ítélet 8. oldal 5. bekezdésében téves megfogalmazás folytán írt 31.600 forint nem az eltulajdonított összegre, hanem a pénz és az egyéb tárgyak értékével együtt a teljes kár összegére vonatkozik.

Az ítéltábla a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában jelzett további kiegészítéseket nem látta szükségesnek. A vádlott korábbi elítéléseinél az elkövetési idők megjelölése, a büntetettség pontosabb leírása - a bűncselekmények és büntetések kisebb súlya miatt - nem bír jelentőséggel. A sértett jobb csukló és bal kéz területein fellelt védekező jellegű sérüléseinek feltüntetését az ítélet 7. oldal 4. bekezdésében az ítéltábla ugyancsak nem találta indokoltnak. Ehelyütt az ítélet az események lefolyását, közte a sértett védekezési kísérletét taglalta, majd a bekövetkezett sérüléseket az ítélet 8. és 9. oldalain teljes részletességgel rögzítette, illetve a 10. oldalon is visszatért azokra az erőbehatások leírásakor.

Az ítéltábla az ítélet indokolásában írt elírás helyesbítése iránti felvetéssel azonban egyetértett. Az indokolás 15. oldal 3. bekezdésében dr. Dombai Gyula igazságügyi orvosszakértő a nyakat ért sérülések közül három nagy erejű és egy közepes erejű behatás mellett nem egy, hanem két kis erejű metszés megállapíthatóságát véleményezte, ahogyan azt a bíróság a tényállásban - 7. oldal 4. bekezdésében - helyesen rögzítette.

A Fővárosi Ítéltábla az előzőek szerint pontosított, kiegészített és helyesbített tényállást már minden tekintetben megalapozottnak, ekként a felülbírálat során irányadónak tekintette.

A védő az ítélet hatályon kívül helyezését a mérlegeléssel megállapított tényállás vitatására építette. Megjegyzendő, hogy semmilyen új bizonyítékot, vagy új körülményt nem jelölt meg, kizárólag a vádlott védekezésének elfogadásával eltérő mérlegelést és eltérő tényállást igényelt volna egy újabb megismételt eljárás eredményétől. A másodfokú eljárásban azonban a megalapozott tényállás ilyen módon nem támadható, az ítélet hatályon kívül helyezésére semmilyen indok nem merült fel.

Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. A terhére rótt élet elleni bűncselekmény különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettekénti, a vagyon elleni bűncselekmény kifosztás büntettekénti minősítése törvényes.

Az elsőfokú bíróság ítélete meghozatalakor hatályban lévő - az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 15. számú irányelvben foglalt szempontok alapján helyesen állapította meg az emberölés büntetténél a különös kegyetlenséggel elkövetés minősítő körülményét és alappal következtetett a vádlott ölési szándékának egyenes formájára is.

A másodfokú határozat idején - 2013. július 8. napjától - a fenti irányelv helyébe lépő, a Kúria Büntető Kollégiumának 3/2013. BJE számú jogegységi határozatát kell kötelező erővel figyelembe venni.

A hivatkozott jogegységi határozat indokolásának II/4. pontja a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés megállapításánál kiemeli az emberiességi, illetve erkölcsi szempontokat. A különös kegyetlenség fogalma alá az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel járó, rendkívüli embertelenséggel, brutalitással végrehajtott cselekmények vonhatók. A minősítő körülmény felrovásának feltételei lényegében megegyeznek a korábbi irányelvben megkívánt körülményekkel. Erre is figyelemmel, az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék vonatkozó jogi indokolásában felhozottak kimerítik a jogegységi határozatban kiemelt szempontokat.

A sértett koponyáját 6 rb. ütés érte, melynek következtében látgy agyhártya alatti vérzést és agyduzzanatot szenvedett, melyek önmagukban is életveszélyes, nagy

fájdalommal járó sérülések voltak. Ezt követően szenvedte el a késsel okozott többszörös nyaki metszéseket, melyek elháríthatatlanul - a nyaki fő verő- és vivőértörzs sérülések miatt - a halála bekövetkezéséhez vezettek. Nem vitatható, hogy a sértett szenvedése az átlagosat lényegesen meghaladó mértékben bekövetkezett, mint ahogyan a végrehajtás módja is rendkívüli brutalitást mutatott.

A védő részéről a minősítő körülmény mellőzése mellett felhozott érvek a megalapzott tényállás szerinti történéseket figyelmen kívül hagyták, eltérő tényállást igényeltek, amely nem vezethetett eredményre, az élet elleni bűncselekmény alapesetének megállapítására nem kerülhetett sor.

Az ölési cselekmény végrehajtását követően a vádlott a sértett lakásából különböző tárgyakat is eltulajdonított, ezzel a kifosztás büntettét megvalósította, ahogyan azt a törvényszék a jogi indokolásában helyesen taglalta.

A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában kifejtett azon állásponttal, miszerint a jogi minősítés hiányos, mert az irányadó tényállás alapján a vádlott 4 rb. a Btk.277.§ (1) bekezdés szerint minősülő közokirattal visszaélés vétségében is bűnös.

Az ítéltábla ekként nem osztotta a nyilvános ülésen - az új Btk. szerinti minősítés alapján - a Btk.346.§ (1) bekezdés c./ pontja szerint minősülő 1 rb. közokirattal visszaélés vétségére módosított jogi álláspontot sem, amely ezen további bűncselekmény felrovását igényelte.

A vádirati tényállás történeti leírásában szerepel, hogy a vádlott a sértett pénztárcáját eltulajdonította a benne lévő pénzzel, illetve személyi igazolványával, lakcímkártyájával, adóigazolvánnyal, illetve TAJ kártyájával egyetemben. A személyi okmányokat utóbb ismeretlen személy - a TAJ kártya kivételével - egy postaládába helyezte. A vádirat a pénztárca és egyéb tárgyak eltulajdonítását kimerítő kifosztás büntette mellett a közokiratokkal kapcsolatos cselekmény minősítését nem tartalmazza. Az alapeljárásban a vád kereteit nem tisztázták, az alapeljárás első fokú ítélete ellen az ügyész a vádlott javára jelentett be fellebbezést több okon alapuló hatályon kívül helyezés érdekében. Az alapeljárás másodfokú szakaszában a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az ügyészi fellebbezés fenntartásával igen részletesen indokolta az ítélet hiányosságait, de azok között a közokiratokkal kapcsolatos bűnösség kérdését nem említette. A megismételt eljárásban az ügyész a vádat a vádirattal egyezően tartotta fenn, sem a tényállás, sem a bűnösség körében vádkiterjesztés nem történt. A megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, amely egyben azt is jelentette, hogy a büntetőjogi főkérdések - tényállás, bűnösség köre, joghátrány - kérdésében egyetértett a határozattal. Mindezekből egyúttal az is következik, hogy az ügyész a vádiratban foglalt tények mellett a közokiratokkal kapcsolatos vádlotti magatartást nem kívánta a vád körébe vonni.

Az 1/2007. BK. vélemény I. pontja a vád törvényességének megítélésére nyújt eligazítást. A 2/c. pont szerint a vád törvényességének nem feltétlen tartalmi eleme

a vád tárgyává tett cselekmény minősítése, ez a bírósági eljárásban pótolható. Ugyanakkor a 3/g./ pont kifejezetten utal arra, hogy a vádló utóbb kiterjesztheti a vádat a történeti tényállásban leírt, de vád tárgyává nem tett cselekményre, a bíróság azonban nem hívhatja fel a figyelmét erre a lehetőségre, ugyanis ezzel vádlói funkciót gyakorolna.

Az előzőleg kiemelték értelmében a történeti tényállás leírásában szereplő adatok nem azonosíthatóak a vád tárgyává tett tényekkel. Az ügyész diszkrecionális joga, hogy mely tények alapján milyen bűncselekményben kívánja a büntetőjogi felelősség megállapítását, s ezt a Btk. szerinti jogi minősítéssel juttatja kifejezésre. Ennek módját és határait azonban a perrendi szabályok határozzák meg.

A Be. 310.§ (1) bekezdés értelmében ha az ügyész - a vád tárgyává tett és azokkal összefüggő tények tekintetében - úgy látja, hogy a vádlott más bűncselekményben bűnös, vagy más bűncselekményben is bűnös, mint amely miatt ellene vádat emelt, a 321.§ (1) bekezdése szerinti tanácsülésig a vádat megváltoztatja, illetőleg kiterjeszti. A Be.315.§ (1) bekezdés a./ pontja előírja, hogy az ügyész a vádbeszédében a jogszabályokat is megjelölve indítványt terjeszt elő arra, hogy a bíróság a vádlottat mely tények alapján, milyen bűncselekményben mondja ki bűnösnek.

A fentekben már írtak szerint sem a vádiratban, sem az alapeljárásban, majd a megismételt elsőfokú eljárásban az ügyész nem indítványozta a vádlott bűnösségének közokirattal visszaélés bűncselekményében történő megállapítását, a felülbírálat tárgyát képező ítéletet is tudomásul vette. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség további bűnösség megállapítását célzó indítványa gyakorlatilag a vádlott terhére szóló fellebbezést jelentene, amely az ügyészi fellebbezés hiánya miatt sem foghat helyt.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a vádlott közokirattal visszaélés vétségében történő bűnössége megállapítására irányuló - a megismételt másodfokú eljárásban előterjesztett - indítványát nem látta teljesíthetőnek. Ennek hiányában érdemében nem bocsátkozott annak megítélésébe, hogy a vádlott terhére rótt minősített élet elleni és kifosztás bűncselekmények mellett milyen jelentőséggel bír az 1 rb. közokirattal visszaélés vétsége.

A Budapest Környéki Törvényszék a büntetés kiszabása során az enyhítő körülményeket helyesen sorolta fel, az ítéltábla a további időmúlást is figyelembe vette a vádlott javára.

A törvényszék által értékelt súlyosító körülmények azonban helyesbítést igényeltek. A vádlott többszörös büntetett előélete nyomatékos súly helyett kisebb súllyal szól a terhére az elítélések tárgya és elkövetési körülményei miatt.

Mellőzte az ítélőtábla a munkakerülő, csavargó életmódra utalást, miután a lehetőségekhez képest igazoltan alkalmi munkákat végzett. Ugyancsak mellőzte a kétszeres értékelés elkerülése miatt a súlyosító tényezők közül az ítélet 28. oldal 4. bekezdésében felsoroltakat, amelyek lényegében a vádlott egyenes szándékát és a különös kegyetlenséget megalapozó körülményeket idézik fel.

A vádlott terhére rótt kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmények és a fentiek szerint helyesbített enyhítő és súlyosító körülmények alapján az ítélőtábla egyetértett a Budapest Környéki Törvényszék álláspontjával, amely szerint határozott ideig tartó szabadságvesztést alkalmazott.

A vonatkozó 81.§ (1), (2) és (3) bekezdésének felhívásával azonban a halmazati büntetés tételkeretét tévesen jelölte meg 10 évtől 20 évig terjedő tartamban, s ehhez képest a középérték sem 15 év volt.

Helyesen a megemelt tételkeret a legsúlyosabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el a büntetési tételek felső határainak együttes tartamát (Btk.81.§ (3) bekezdés) továbbá a határozott tartamú szabadságvesztés felső határa halmazati büntetés esetén 25 év (Btk.36.§). Ennek megfelelően az adott esetben a büntetési tételkeret 10 évtől 24 év 11 hónapig terjedő szabadságvesztés, a középérték pedig 17 év 5 hónap körüli tartamnak felel meg. (Btk.80.§ (2) bekezdés)

A Budapest Környéki Törvényszék által kiszabott 18 év fegyházbüntetés és a 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamával az ítélőtábla egyetértett, ez a büntetés feltétlenül indokolt, megfelel a büntetés céljának.

A Budapest Környéki Törvényszék valamennyi ítéleti rendelkezése - a bűnügyi költségre vonatkozó döntése kivételével - törvényes.

Tévedett a törvényszék, amikor az alapeljárásban és a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költség teljes összegét a vádlottra terhelte.

Az alapeljárásban a bíróság 806.097. Ft megfizetésére kötelezte a vádlottat, egyben megállapította, hogy a további 316.875 Ft - mint szükségtelenül felmerült - bűnügyi költséget az állam viseli. Az alapeljárás másodfokú szakaszában a kirendelt védő költségeként 3.400 Ft merült fel.

A Be.403.§ (5) bekezdése szerint a vádlott nem kötelezhető annak a bűnügyi költségnek a viselésére, amely annak folytán merült fel, hogy az eljárást meg kellett ismételni.

A Fővárosi Ítélőtábla ezért úgy rendelkezett, hogy a vádlott az alapeljárásban felmerült bűnügyi költségből 806.097 Ft és 3.400 Ft, összesen 809.497 Ft-ot köteles megfizetni a Be.338.§ (1) bekezdése alapján az államnak, míg a fennmaradó bűnügyi költséget a Be.338.§ (2) bekezdése és a 403.§ (5) bekezdése értelmében az állam viseli.

Az előzőek szerint az elsőfokú ítéletet a Be.372.§ (1) bekezdése alapján meg kellett változtatni, míg törvényes rendelkezéseit az ítéletábra a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlott előzetes letartóztatásának további beszámítása a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésén, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselése a Be.403.§ (5) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. év március hó 4. napján

Dr. Lassó Gábor
a tanács elnöke

Dr. Révész Tamásné
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 24.B.104/2012/50. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 2.Bf.394/2013/8. számú ítéletében foglalt változtatással 2014. március hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2014. év március hó 4. napján

Dr. Lassó Gábor
a tanács elnöke